

A seagull is captured in flight against a dramatic, cloudy sky. Below the bird, a balcony with a white ornate railing and a wooden deck is visible. A deck chair with a yellow and white striped fabric is positioned on the deck, facing the sea. The overall mood is serene and contemplative.

YKSI MEISTÄ KATOAA

FIONA BARTON

BAZAR

FIONA BARTON

YKSI MEISTÄ KATOAA

Suomentaneet
Tiina Kähkönen ja Riitta Kurki

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentaneet Tiina Kähkönen ja Riitta Kurki
Englanninkielinen alkuteos *Local Gone Missing*
Copyright © Fiona Barton 2022

ISBN 978-952-376-716-4

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Niin kauan kuin ihminen elää, edessä on aina jotain:
ja vaikka tietäisi, että se olisi jotain pahaa, niin minkäs teet?
Ei voi lakata elämästä.

TRUMAN CAPOTE, KYLMÄVERISESTI

ESIPUHE

Siellä pörräsi jokin. Kärpänen.

Kykenemättömänä liikkumaan mies saattoi vain kuunnella sen valittavaa surinaa ja yrittää seurata sitä mielessään pienessä huoneessa. Missä se oli? Oliko se pesualtaan vai lattia-kaivon luona?

Hetken oli hiljaista, ja sitten hän näki, kuinka kärpänen lentää räpytteli kohti hänen silmäkulmaansa. Hän ravisti päätään rajusti estääkseen sitä lentämästä lähemmäksi, mutta se jäi odottamaan ja laskeutui sitten hänen hiestä märälle poskelleen. Kärpänen pyrähti lentoon, kun hän säpsähti, mutta palasi saman tien takaisin. Hän oli täysin sen armoilla. Ja kärpänen näytti tietävän sen, sillä se jäi norkoilemaan paikalle niin kuin yksi niistä juroista teinipojista, joita notkuu High Streetin kulmilla.

Hänen suunsa oli tukittu kostealla astiapyyhkeellä, jota pitkin kärpänen tanssahteli ylös ja alas kohti hänen sieraimiaan kiduttaen häntä hienovaraisesti jalkojensa ja siipiensä hennoilla karvoilla. Kun kärpänen lopulta lensi pois, se suuntasi oikopäätä kohti ikkunaa, huoneen ainoaa valonlähdettä. Mies käänsi hitaasti päätään katsoakseen, kuinka kärpänen pörräsi rajusti vasten ikkunaruutua ennen kuin putosi ikkunalaudalle.

Sekin oli vanki.

Mies sulki silmänsä ja yritti keskittyä siihen, kuinka pääsisi vapaaksi. Hän ei tiennyt, kauanko hän oli ollut vangittuna. Paljonko hänellä olisi aikaa ennen kuin he palaisivat. Huoneessa alkoi hämärtää. Kesäilta oli painumassa mailleen, ja hän yritti vielä kerran rimpuilla vapaaksi siteistä, kunnes hänen lihaksensa vaativat häntä lopettamaan. Se oli hyödytöntä. Ehkä hän saisi rievun suustaan ja voisi huutaa apua? Hän pakotti suunsa ammolleen ja tunsi ruston murtuvan leuassaan. Hän tökki kostea rätkkiä kielellään keinuttaen samalla tuolia. Se toimi, mutta ponnistus sai veren sykkimään päässä ja hänet tukehduksiin. Hän lopetti ponnistelun ja yritti saada vinkuvan hengityksensä tasaantumaan. Sitten hän pomppi tuolilla, kunnes se kellahti kumoon, ja hän kaatui lattialle.

Lattialla maatesaan hän yhtäkkiä huomasi, kuinka hiljais- ta huoneessa oli.

Hän pinnisti kuullakseen kärpäsen vikinän ja sen sääliittä- vän yrityksen rikkoa lasi. Mutta mitään ei kuulunut.

Oliko se paennut? Miten?

Pelko valahti hänen kehoonsa, ja sydän alkoi takoa rintakehässä. Jonkun oli täytynyt päästää kärpänen ulos sillä aikaa, kun hän yritti päästä vapaaksi. Joku oli avannut oven hänen takanaan ja tullut sisään. Hän yritti kääntää päätään nähdäkseen.

1

Lauantai 24. elokuuta 2019

DEE

Jälkeenpäin Pauline kertoi, ettei hän ollut edes huomannut Charlien poissaoloa ennen kuin herätin hänet. Autolla oli ajettu, mutta miehestä ei näkynyt jälkeäkään, kun tulin siivoamaan. Minulla on oma avain, ja olen usein paikalla ennen kuin he heräävät. Se sopii minulle, jos totta puhutaan. Voin vain ryhtyä työhön. Olen siivonnut lähes kaiken ennen kuin he edes huomaavat läsnäoloni. *Näkymätön nainen*, mieheni vitsailee joskus.

Hän on joka tapauksessa oikeassa. Minulla on kyky muuttua näkymättömäksi, kun kävelen asiakkaan ovesta sisään. Tietenkin he kuulevat, kun imuroin ja siirtelen huonekaluja, mutta useimmat heistä käyttäytyvät ikään kuin en olisi paikalla. Ihan kuin *Downton Abbeyssä*, kun palvelijat ilmestyvät salaisista ovista ja alkavat pölyttää kattokruunuja samalla, kun perhe keskustelee Lady Maryn viimeisimmästä skandaalista. Niissä paikoissa, joissa siivoan, ei kuitenkaan ole salaisia ovia eikä kahden kerroksen väkeä. Olen asteikon toisessa päässä. Perryt nimittäin asuvat asuntovaunussa. ”Siirrettävässä ylellisessä talovaunussa”, Pauline oli kivahtanut, kun kutsuin sitä ensimmäisellä kerralla asuntovaunuksi. ”Kiertolaiset asuvat asuntovaunuissa, Dee. Ja tämä on vain väliaikaista, kunnes saamme ison talon valmiiksi.”

Ison talon. Kun sitä katsoo kaukaa, se näyttää ainutkertaiselta. Mutta on aivan toista katsoa taloa läheltä. Se on hajoamassa, tiili kerrallaan. Katossa on valtavia reikiä, ja laipiot ovat romahtamaisillaan sisään. Mieheni mielestä talo joutaisi määrätä purettavaksi, mutta silti Pauline vaatii, että kiillotan oven messinkikolkuttimen ja postiluukun. Kaipa se auttaa häntä uskomaan, että kohta hän asuu talossa. Ihmiset tekevät kaikenlaista saadakseen elämästä siedettävää.

Kaikki pitävät yllä julkisivua. Siloista ulkokuorta, joka kätkee sisälleen saastaa. Näkisittepä, mitä minä näen: uunien rasvakerrokset, vessanpönttöjen paskaraidat, patjojen tahrat. Ja kuulisittepa, mitä minä kuulen – kenellä on rahaongelmia ja kenellä sieni-infektioita. Mutta ette kuule.

Työhöni ei kuulu laverrella.

"Charlie!" Pauline huutaa makuuhuoneestaan. "En ole nähnyt häntä!" huudan takaisin ja kurkistan ovesta sisään. "No, täällä hän ei ole", Pauline sanoo ja vetää Charlien taitellun pyjaman miehen tyynyn alta.

"Selvä", sanon.

"Otin yhden pillerin eilisiltana, joten olen varmaan nukkunut, kun hän tuli huoneeseen. Ja kun hän nousi ylös", Pauline sanoo. En kuitenkaan haista hapanta tuoksua, joka viipty huoneessa vielä kauan Charlien viimeisen, salaa juodun lasillisen jälkeen. Kun tulen tänne siivoamaan, olen avannut pikku huoneen ikkunan aina mahdollisimman nopeasti ja auttanut Charliea piilottamaan tyhjiä pulloja Hänen Majesteetiltaan. Tänä aamuna makuuhuone on täynnä hien ja seksin suolaista hajua. Heillä ei ole sitä. Tarkoitan seksiä. Paulinen mukaan Charlie ei kykene siihen, mutta joku kykenee. Kaupungilla kiertää huhu puutarhurista, joka käy täällä usein. Eikä hoida puutarhaa.

"Charlien piti ostaa minulle tänään uusi mekko Brightonista. Hän lupasi", Pauline valitti.

"Olen ollut jumissa tässä kirotussa asuntovaunussa päiviä."

Hän käytti a-sanaa. Hän on luultavasti raivoissaan.

"Siirryn keittiöön", minä sanon. Hän irvistää ja nyökkää.

Minun pitäisi kertoa siitä saman tien. Että näin Charlien viime yönä. Mutta se herättäisi kysymyksiä.

Älä puutu asiaan, sanon itselleni. Se ei kuulu sinulle. Sinulla on tarpeeksi tekemistä omassakin elämässäsi.

Täytän sankoa lämpimällä vedellä samalla, kun yritän olla miettimättä omia ongelmiani: ensi viikolla on vuokranmaksu, eikä Liamilla ole töitä. Ja perheeni luikertelee takaisin elämäni kaikkien näiden vuosien jälkeen. Pakottaa minut muistamaan.

Vesi valuu reunojen yli, ja sitä roiskuu jaloilleni. *Älähän nyt, Dee. Kaikki järjestyy, sanon itselleni.*

Ja Charlie ilmaantuu tuossa tuokiossa kotiin. Eikö niin?

AIEMMIN

2

Keskiviikko 7. elokuuta 2019

17 päivää aiemmin

CHARLIE

Hän saattoi nähdä tyttärensä ikkunassa. Pää kallellaan niin, että hiukset putosivat kasvoille. Hän kuuntelee avaimen piip-pausta, kun Charlie lukitsee auton oven. Tytär kyllä tietäisi, että hän oli jo tullut. Hän olisi kuullut, kun hän pysäytti auton, mutta Charlie ei pitänyt kiirettä. Hän katsoi, kuinka tytär käveli hitaasti ikkunan luota ovelle ottaen tukea pinnois-ta, valmiina toivottamaan hänet tervetulleeksi. Charlie Perry kam-pesi ulos autosta ja painoi avaimenperää. Tytär hymyili ja nosti kättä. Mies yritti vilkuttaa takaisin – yhä automaattises-ti kaikkien näiden vuosien jälkeen – ja antoi sitten kätensä pudota. Sen sijaan hän napautti ikkunaan tervehdykseksi ja marssi portaat ylös.

”Hyvää huomenta, herra Perry”, vastaanoton uusi nainen kujersi hänelle. Hän oli pyytänyt alussa heitä kaikkia kutsu-maan itseään Charlieksi, mutta hänelle oli vain hymyilty. Tämä ei ollut sellainen paikka. Hoitokoti Wadham Manorin henkilö-kunta ei pukeutunut kamaliin hoitajan takkeihin, jotka olivat polyesteriä ja vaaleanpunaisen laastarin värisiä. Täällä käytet-tiin puhtaan valkoisia paitoja, tyylikkäitä housuja. Ja kerta-käyttöisiä esiliinoja vain tarvittaessa.

Vastaanottotilan pöydälle oli aseteltu keltaisia ruusuja edellisviikon pulleiden vaaleanpunaisten pionien tilalle. Charlie hengitti sisään puhdistettua sisäilmaa ja puupintojen kiillotusaineen väkevää tuoksua, ja salli itsensä hymyillä tyytyväisesti. Se oli pelkkää julkisivua – hän tietysti tiesi sen. Wadham Manor oli kaikkesta huolimatta hoitolaitos, mutta hän oli antanut sille viiden tähden arvostelun: ”pikemminkin kartanohotelli kuin hoitolaitos”. Tuoreet kukat vain vahvistivat vaikutelmaa. Ja hänen tyttärensä ansaitsi asua siellä. Sen hän oli tytölle velkaa.

”Hyvää huomenta!” Charlie heläytti takaisin. Hän ei kyennyt muistamaan naisen nimeä mutta tiedustelisi sitä taatusti joltakulta. On aina tärkeää puhutella ihmisiä oikein. ”Mitä kuuluu? Entä miten Birdie voi?”

”Hyvin. Eilinen uusi fysioterapia sujui hienosti. Hän ilahtuu, kun näkee teidät.”

Paitsi ettei hän tietenkään pysty, Charlie halusi sanoa. Birdie ei ollut nähnyt häntä kahteenkymmeneen vuoteen. ”Menen tyttäreni luokse”, hän sanoi.

”Ilman muuta. Ja minä kerron rouva Lyonsille, että olette täällä. Tässä viestissä lukee, että hän haluaa jutella kanssanne myöhemmin.”

Birdie avasi asuntonsa oven ja halasi isäänsä lujasti. ”Oho! Oletko pudonnut ammeelliseen partavettä?” Hän nauroi ja piteli nenäänsä.

”Mitä tarkoitat? Etkö pidä siitä? Se on hyvin kallista.”

”Taatusti on. Valitsiko Pauline sen?”

”Hän oli kuulemma kyllästynyt vanhaan partaveteeni. Se kaipasi päivitystä.”

”Pidin vanhasta tuoksusta. Haiset nyt ihan lentokentän tax free -myymälältä.”

”Hah! Ole hiljaa ja keitä minulle kahvia niin kuin kiltin tytön kuuluukin.” Hän katseli, kuinka Birdie puuhasi keittiössä

kuppien ja maidon kanssa työntäen kauniit tummat hiuksensa korvan taakse samalla, kun rupatteli hänelle. *Ei ikinä arvaisi, ettei hän näe*, Charlie huomasi ajattelevansa. Hän kuitenkin tiesi totuuden.

Olen onnekas, että minulla on hänet yhä. Se oli hänen mantransa.

"Miten uusi fysioterapia sujui?"

Tyttären iloinen hymy hiipui.

"Terapiako?" hän mutisi.

"Sinulla oli tapaaminen aamulla." *Hellävaroen nyt. Anna hänen kertoa, jos hän haluaa.*

"Ai niin. Hyvin, kai." He molemmat tiesivät, että tieto oli karannut hänen epävakaasta muististaan. Charlie kurotti ottamaan kansiota, johon merkittiin kaikki se tieto, mitä tyttären muisti ei pystynyt tallentamaan. "Tässä sanotaan, että sinulla oli voima- ja tasapainoharjoittelua ja että fysioterapeutti torui sinua kiroilemisesta."

"Isä! Ei siinä niin sanota", Birdie sanoi kikattaen.

"Sanotaanhan", hän kiusoitteli. Hänestä oli mukava saada Birdie nauramaan. "Tässä on luettelo käyttämistäsi kirosanoista. Joitakin olen kuullut viimeksi East Endissä."

"Älä kiusaa! Tässä on kahvia. Mikä fysioterapeutin nimi on? En ihan..."

Charlie siirtyi raportin loppuun. "Se on, hmm, se on Stu." Ja tuntui siltä kuin hän olisi menettänyt otteen mukin kahvas- ta. Kahvia tipahti sivulle, ja nimi pyyhkiytyi pois.

"Se se oli. Stu", Birdie sanoi. Charlie pidatti hengitystään ja katseli, vilahtaisiko tyttären kasvoilla mitään merkkiä muistamisesta, mutta ei niin mitään. Nimi ei merkinnyt hänelle mitään. Se oli pyyhkiytynyt pois hänen muististaan niin kuin jokainen yksityiskohta siltä yöltä. Partaveitsenterävä äly, joka oli vienyt Birdien Oxfordiin lakia lukemaan, oli katastrofaalisesti tuhottu vain muutamassa minuutissa. Ambulanssi-

henkilöstö arvioi ajaksi viittätoista minuuttia. Charlie joi yhden gintonicin siinä ajassa, jonka tytär oli ollut hengittämättä, ja tyttären koko elämä oli muuttunut. Kun hän heräsi koomasta, hän ei muistanut mitään. Birdiellä oli onnea. Charlie ei unohtanut sitä koskaan.

Kun hän tuli Birdien asunnolta, rouva Lyons oli asettelemassa rajuin ottein kukkia vaasiin ja kärkkymässä häntä. ”Siinähan te olette”, nainen liversi kuin lempivieraalle, joka hän ei ollut. ”No niin”, nainen sanoi vietyään Charlien vastaanottohuoneeseensa. ”Meidän täytyy saada tämä lasku kuntoon, eikö niin?”

”Siirrän rahat huomenna tilille, rouva Lyons”, Charlie sanoi. ”Kiitän kärsivällisyydestä.”

”No, tuo on hyvä uutinen, mutta pelkäänpä, että sanoitte samoin edelliskerralla. Ja muilla kerroilla, jolloin olemme käyneet saman keskustelun asiasta.”

”Kuten viimeksi selitin, minulla on ollut pieniä maksuvaiveuksia. En halua pitkästyttää teitä yksityiskohdilla, mutta raha-asia on järjestyksessä.” Hän tunsi hien kohoavan otsalleen. ”Annan siitä sanani.”

Rouva Lyonsin ilme kiristyi, ja hän nousi seisomaan oikoen asuaan töröttävien lonkkaluidensa päältä. ”Hyvä on. Mutta haluan vielä korostaa, että tämän jälkeen emme enää keskustele asiasta. Olette nyt puoli vuotta jäljessä maksuissa. En valitettavasti voi enää pidentää maksuaikaa, joka on jo nyt äärimmäisen suopea. Minusta tuntuu, että käytätte meitä hyväksi, herra Perry.”

”Kutsukaa minua Charlieksi.”

”Ehkä teidän kannattaisi etsiä toista paikkaa, jossa Birdie voi asua.”

Charlie oli nykäissyt rouva Lyonsin työpöydällä olleesta taidokkaasti jäljitellystä kullatusta pronssirasiasta nenäliinan ja pyyhki sillä hikeä silmiensä alta kävellessään pääovelle.

"Onko kaikki kunnossa?" vastaanottovirkailija huusi hänelle.

"On toki. Vähän vain heinänuha vaivaa. Kaikki on hyvin, kiitos."

"Birdie on niin ihana tyttö."

Tyttö. Hän halusi sanoa, että Birdie oli nainen, joka täyttäisi ensi viikolla kolmekymmentäkahdeksan vuotta ja jonka olisi jo pitänyt olla huippuluokan asianajaja. Vammat saivat kuitenkin ajan pysähtymään hänen kohdallaan. Kaikki pitivät häntä tyttönä hänen haavoittuvuutensa takia.

"Niin. Hän on."

"Hän on ollut suosittu tänään. Ette ole ensimmäinen vierailija."

"Enkö? Birdie ei sanonut mitään, eikä siitä ollut mainintaa kansiossa." Charlie selasi mielessään eri mahdollisuuksia.

Viikkopäiväkirjan vierailijasarake rajoittui yksinomaan häneen ja Birdien äitiin: he vierailivat tyttärensä luona eri päivinä välttyäkseen kiusallisilta tilanteilta. Eräs Birdien entinen opettaja kävi tapaamassa häntä pari kertaa vuodessa, mutta nainen ilmoitti tulostaan Charlille aina etukäteen, jotta hän voi valmistella tytärtään siihen. Voisiko se olla joku koulu-kaveri? Tyttöjoukko oli harventunut, kun he lähtivät yliopistoon, mutta Birdie seurasi muutamaa heistä sosiaalisessa mediassa.

"Ette. No, kun kerroin miehelle, että Birdie on fysioterapiassa, hän ei jäänyt odottamaan." Vastaanottovirkailija nojautui eteenpäin kertoen luottamuksellisesti. "Hän sanoi, että tulisi takaisin ensi viikolla jonain päivänä lounaan jälkeen."

Mies. Charlien ihoa kihelmöi. "Tuota, kertoiko hän nimeään tai jättikö numeroa? Voisin ottaa yhteyttä ja järjestää asian."

"Ei, hän kielsi kertomasta käynnistä Birdielle. Hän halusi yllättää."

”No, pitäkääkin huoli siitä, että soitatte minulle, jos näin käy uudestaan. En halua, että tytärtäni häiritään.” Päästyään autolle hän löysi hätävaraksi kätkemänsä tupakka-askin, sytytti yhden vapisevilla käsillään ja jäi istumaan silmät kiinni.

JOKAINEN ON EPÄILTY

Elise King oli menestynyt ja kunnianhimoinen etsivä. Nyt hän viettää päivänsä sairauslomalla seuraten pienen kotikylänsä Ebbingin kasvavaa jännitettä paikallisten asukkaiden ja kaupungista lomailemaan tulleiden ihmisten välillä. Paikalliset eivät katso hyvällä raharikkaiden ulkopuolisten rakennusprojekteja kylässään.

Kylän jännitteet nousevat huippuunsa, kun eräs tulokkaista järjestää valtavan musiikkifestivaalin nostaakseen Ebbingin kartalle. Festivaalin aikana kaksi paikallista nuorta saa yliannostuksen huumeita. Kun samaan aikaan eräs kyläläisistä katoaa, ei Elise voi jättää asiaa sikseen. Ebbing on pieni kylä, mutta sen varjoissa piilevät salaliitot ja salaisuudet osoittautuvat pian suuremmiksi ja synkemmiksi kuin Elise on koskaan osannut pelätä.

Vetävistä psykologisista trillereistään tunnettu Fiona Barton vie *Yksi meistä katoaa* -trillerissä lukijan uneliaan rantakylän pimeälle puolelle, missä totuus ei kestä päivänvaloa.

ISBN 978-952-376-716-4

84.2

www.bazarkustannus.fi